

Εκτίμηση εκλογικών αποτελεσμάτων, Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο

-Τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών και των «αυτοδιοικητικών» εκλογών αποτυπώνουν σε αυτήν την περίοδο την πραγματική κατάσταση, και τη δυναμική της, ανάμεσα στην αστική και στην εργατική πολιτική.

Η αναγκαιότητα αποφασιστικής, πολιτικής καταδίκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των εκφραστών της, των νεοφιλελεύθερων και των ακροδεξιών κάθε απόχρωσης, η αναγκαιότητα της πολιτικής αποδυνάμωσης των διεθνών σχέσεων του κεφαλαίου από εργατική και αριστερή σκοπιά, αποτελούσαν και αποτελούν εσωτερική αντικειμενική ανάγκη για το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Αποτελούσαν και αποτελούν το μέτρο της κατάστασης του ίδιου του κινήματος και της μαχόμενης Αριστεράς.

Γι' αυτό εξάλλου και ο στόχος για την ενίσχυση του κοινωνικού και πολιτικού μετώπου που στρέφεται εναντίον της ΕΕ και της πολιτικής της, με όλη την πολυμορφία του από τα αριστερά (ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ κ.α.), τίθεται πάνω απ' όλα. Ο κοινωνικά αναγκαίος αυτός πολιτικός στόχος δεν επετεύχθη, το συνολικό εκλογικό αποτέλεσμα στην Ελλάδα και στις χώρες της ΕΕ είναι αρνητικό για τους λαούς.

- Στη χώρα μας αποδοκιμάστηκε εμφατικά η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ.

Ταυτόχρονα όμως δυνάμωσε αθροιστικά το φάσμα των αστικών πολιτικών δυνάμεων που υποστηρίζουν πολιτικά είτε την ΕΕ της πολιτικής ολοκλήρωσης (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ) είτε την ΕΕ των εθνών – κρατών και των κλειστών συνόρων (ακροδεξιά κόμματα).

Και αυτό συνέβη όχι γενικά «κάποτε και όπως συνήθως» αλλά μετά από μια ξεχωριστής σημασίας περίοδο όπου εκατομμύρια απλοί άνθρωποι του μόχθου αποστοιχίζονταν από τα αστικά κόμματα, μεγάλο τμήμα των οποίων εξακολουθεί να είναι σε απόσταση, εξ ου και η υψηλή αποχή, η περιορισμένη επιρροή της ΝΔ, η παραμένουσα καθήλωση του ΠΑΣΟΚ, αλλά και η απότομη συρρίκνωση του μεταλλαγμένου ΣΥΡΙΖΑ .

Συνέβη σε αυτήν τη συγκεκριμένη περίοδο της συνεχούς επίθεσης σε βάρος των λαϊκών δικαιωμάτων, της εγχώριας και ευρωπαϊκής πολιτικής της αιώνιας λιτότητας και της καταθλιπτικής φτώχειας, του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, των πολέμων και της απειλής γενικευμένου πολέμου, του αμύθητου πλούτου και της επιστημονικοτεχνικής έκρηξης.

- Η μείωση ειδικά της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ πρέπει να ειδωθεί στις πραγματικές της διαστάσεις. Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ μειώνεται μεν αλλά η εθνικιστική ακροδεξιά ενισχύεται.

Η αστική τάξη πριμοδοτεί σε αυτή την περίοδο εθνικιστικά ακροδεξιά ρεύματα. Στις λαϊκές εξεγερτικές καταστάσεις της περιόδου 2010 και μετά, είχε ανάγκη και γι' αυτό ενίσχυσε τα δολοφονικά νεοναζι τάγματα. Τώρα αποσύρει την ενίσχυση της σε αυτά.

- Σε αυτήν ακριβώς την κατάσταση η Αριστερά της εργατικής πολιτικής και κομμουνιστικής στόχευσης υποχώρησε και μάλιστα αισθητά.

Το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ όχι μόνο δεν ενισχύονται, όχι μόνο δεν παίρνουν ψήφο από τις 350.000 που αποστοιχίστηκαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν λειτούργησαν ελκτικά προς τις 120.000 λαϊκών ανθρώπων που απομακρύνθηκαν από τη ΛΑΕ, αλλά μειώνονται σε ποσοστά και σε ψήφους τόσο στις ευρωεκλογές όσο και σε όλες ανεξαιρέτως στις Περιφέρειες.

Η κατάσταση αυτή επαναλαμβάνεται με διάφορους τρόπους εντός της τελευταίας δεκαετίας.

Αλλά η συνεχής πολιτική αποδυνάμωση της μαχόμενης Αριστεράς δεν είναι το μόνο πρόβλημα.

Το, ακόμα χειρότερο, είναι πως η δυσμενής αυτή κατάσταση συνοδεύεται από μια προσπάθεια απόκρυψης, αποσιώπησης, στρουθοκαμηλισμού πίσω από την εκλογή εκπροσώπων η οποία οφείλεται αποκλειστικά στην απλή αναλογική.

Συνοδεύεται, **στην ουσία, από την άρνηση επίγνωσης της πραγματικότητας.**

Αλλά η γνώση της πραγματικότητας είναι όρος για την αλλαγή της.

- **Η κατάσταση αυτή ως γενεσιουργό αιτία έχει** το γεγονός πως δεν ιεραρχήθηκε ψηλά η ανάγκη ουσιαστικής και τολμηρής προγραμματικής επαναθεμελίωσης για τη δημιουργία ενός μαζικού μπλοκ εργατικών, λαϊκών δυνάμεων, με αρχές και σύγχρονο λαϊκό πρόγραμμα, ικανού να σηκώσει το γάντι και να απαντήσει ότι η άλλη, η ανατρεπτική Αριστερά, που όλοι ζητάμε. είναι εδώ, το εργατικό και λαϊκό κίνημα είναι εδώ, παρεμβαίνει, διεκδικεί και νικά.

Η δυσμενής αυτή πολιτική πραγματικότητα αιτία έχει τα προγραμματικά κενά της εργατικής πολιτικής, την απόσπαση της Αριστεράς του αγώνα και των αξιών από τα πραγματικά λαϊκά ερωτήματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας που πλήττονται ανηλεώς δέκα χρόνια τώρα.

Κι αυτό παρά τη γεμάτη αυταπάτηση και αυτοθυσία δράση της και τις θετικές εξαιρέσεις που οδηγούν στην υπάρχουσα, έστω, πολιτική της παρουσία.

- **Η σημερινή δυσμενής κατάσταση** για το λαϊκό κίνημα και τη μαχόμενη Αριστερά οφείλεται επιπλέον στο γεγονός πως εξακολουθεί να κυριαρχεί στο εσωτερικό τους η κληρονομημένη και χρεοκοπημένη λογική που αντιμετωπίζει το κόμμα ως αυτοσκοπό και αυτοαναφορικό σημείο. Με αποτέλεσμα να ιδρύονται π.χ. δημοτικές κινήσεις που απαντούν όχι στις λαϊκές απαιτήσεις αλλά στη σχέση μιας οργάνωσης έναντι της άλλης.

Οφείλεται δηλαδή και στο γεγονός πως δεν γίνεται υλική δύναμη η γονιμοποιός αρχή που λέει πως ένα καινοτόμο κόμμα υπάρχει μόνο και μόνο για να πάρει η εργατική τάξη και ο ίδιος ο λαός την τύχη του στα χέρια του και η οποία αποκαθιστά το σκοπό και τη σχέση κόμματος-μετώπου-κινήματος.

Αλλά μόνο έτσι μπορεί να συγκροτείται και να προβάλλεται μια αποφασιστική πολιτική τακτική συλλογικών και κοινών αγώνων ενός κοινού πλαισίου στόχων, ώστε να συσπειρώνεται αγωνιστικά και να παίρνει τα πάνω του ο εργαζόμενος και πολυβασανισμένος λαός.

- **Ειδικό ζήτημα** αποτελεί η ανάγκη αποκατάστασης των σχέσεων της Αριστεράς της κομμουνιστικής στόχευσης με τους μαχόμενους μεταρρυθμιστές.

Αποκατάσταση που δεν μπορεί παρά να βρίσκεται έξω από το πλέγμα του σεχταρισμού και του ομορτουισμού και να στηρίζεται στην αυτοτελή οργανωτική και πολιτική παρουσία της εργατικής πολιτικής.

Όσο αυτό δεν συμβαίνει τόσο αξιόμαχα ρεύματα, όπως η ΛΑΕ, που αναπαράγονται συνεχώς, θα περιπίπτουν σε αδιέξοδες πολιτικές και εντέλει «στο βάλτο», χωρίς αυτό να τα απαλλάσσει από τις δικές τους ευθύνες.

Όσο αυτό δεν συμβαίνει θα βρίσκεται σε εξέλιξη ένας χωρίς αρχές και όρια εμφύλιος που φθείρει όλη την Αριστερά και αγωνιστές της.

Αυτή η κατάσταση είναι αποτέλεσμα της αυτοάρνησης του αναγκαίου ηγεμονικού ρόλου των επαναστατών και όχι η επιβεβαίωση δήθεν μια σωστής γραμμής της εργατικής πολιτικής.

- **Ειδικά στους δήμους και στις περιφέρειες, στις νέες ασφυκτικές συνθήκες που δημιουργεί ο Κλεισθένης** ώστε να λειτουργούν στο πλαίσιο των μνημονιακών πολιτικών,

το καθοριστικό ζήτημα είναι να συγκροτηθεί μαχητική αγωνιστική αντιπολίτευση εντός και εκτός των δημοτικών και περιφερειακών συμβουλίων.

Γι' αυτό έχουν ρόλο να παίξουν τα υπάρχοντα δημοτικά σχήματα και οι νεοεκλεγμένοι δημοτικοί σύμβουλοι.

Για το σκοπό αυτό απαιτείται η ανάγκη απεύθυνσης σε όλες ανεξαιρέτα τις μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς.

Στο πλαίσιο αυτό, για την έμπρακτη προώθηση της διακηρυγμένης πολιτικής συγκέντρωσης δυνάμεων, παρά τα όρια και ενάντια στην αδιέξοδη πολιτικής του ΚΚΕ, απαιτείται ειδική στήριξη των σχημάτων της Λαϊκής Συσπείρωσης στο βαθμό που αγωνίστηκαν έμπρακτα για τα σύγχρονα εργατικά δικαιώματα, την αποδυνάμωση του ιμπεριαλιστικού πλέγματος και την επιβολή μέτρων δημοκρατικής λειτουργίας εντός των χώρων δουλειάς των συνδικαλιστικών εργατικών ενώσεων.

- **Η συντελούμενη σήμερα σαθρή, αναιμική και κυρίως αντιδραστική έξοδος από την κρίση**, με το λαό στη φτώχεια και τα εργατικά δικαιώματα καταπατημένα, με τις δανειακές δεσμεύσεις και την κατάσταση στην οποία έχει περιπέσει η ελληνική καπιταλιστική οικονομία, έρχεται μόνο και μόνο για να προετοιμάσει την επόμενη.

Το βάθος, επιπλέον, και η έκταση της ασκούμενης αντιλαϊκής πολιτικής δεν επιτρέπουν στην αστική πολιτική και στα πολιτικά τους κόμματα να εξασφαλίζουν μόνιμες κοινωνικές συμμαχίες, ισχυρούς δεσμούς με τους «από κάτω».

Αυτή είναι η βάση φθοράς των κομμάτων, σε αυτό οφείλεται η καταβύθιση του ΣΥΡΙΖΑ.

Η πολυδιαφημιζόμενη επομένως αποκατάσταση της πολιτικής σταθερότητας δεν μπορεί να διαρκέσει πολύ.

Αστάθεια, νέα πολιτική σταθερότητα, ξανά άλλου είδους αστάθεια διαδέχονται και θα διαδέχονται για άγνωστο διάστημα η μια την άλλη στην εύθραυστη ελληνική πραγματικότητα έως ότου είτε το κίνημα θα βάλλει τη σφραγίδα του σε μια νέα πορεία είτε οι δυνάμεις της αστικής πολιτικής θα επιφέρουν στρατηγικό πλήγμα στον κόσμο της εργασίας.

Σε αυτές τις συνθήκες απαιτείται να προετοιμαστούμε για τους αναγκαίους, επερχόμενους εργατικούς, λαϊκούς και νεολαιίστικους πολιτικούς και πολιτιστικούς αγώνες.

- Παρότι δεν επιτεύχθηκε ο στόχος της ενίσχυσης του κοινωνικού και πολιτικού ρεύματος ενάντια στην ΕΕ, την πολιτική της και στα κόμματα που την υποστηρίζουν, εντούτοις **παραμένει ισχυρό ένα κοινωνικό ρεύμα**

πολλαπλών κοινωνικών και πολιτικών συμπεριφορών που έχει γυρίσει την πλάτη στην ΕΕ και παρουσιάζεται και με την αυξημένη αποχή από τις ευρωεκλογές.

Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το αξιόμαχο ακόμη και αυτής της υπάρχουσας Αριστεράς, δημιουργούν τους αντικειμενικούς όρους της νέας υποκειμενικής προσπάθειας. Συνθέτουν την υλική βάση που μπορεί να στηρίξει μια νέα προσπάθεια και θα γεννήσει και τους αυριανούς αγώνες.

*Η συνεκτίμηση όλης της παραπάνω κατάστασης, μαζί με το εκλογικό αποτέλεσμα οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η **απαιτούνται δομικές σημασίας αλλαγές στο περιεχόμενο, στα μέσα** (κόμμα, μέτωπο και κίνημα), στην κουλτούρα και στην μέχρι τώρα ηγεσία της υπάρχουσας Αριστεράς!*

- Καθώς η πολιτική της ΕΕ και του ΔΝΤ είναι παρούσες, τα προβλήματα παρόντα, να οργανώσουμε την πολιτική παρέμβαση από «αύριο» με στόχους:

Την ανακούφιση και ουσιαστική βελτίωση της ζωής των εργαζομένων και, ταυτόχρονα, το πέρασμα σε μια δυναμική κατάσταση ουσιαστικής ενίσχυσης των όρων διεξαγωγής της ταξικής πάλης υπέρ της εργατικής πολιτικής και σε βάρος της προωθούμενης αστικής λαίλαπας, το πέρασμα δηλαδή σε μια νέα πολιτική περίοδο.

- Οι παραπάνω στόχοι απαιτούν: Τη γενική ενωτική και προγραμματική αναγέννηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος που θα αντισταθεί στη μετεκλογική νεοφιλελεύθερη επιθετικότητα του κεφαλαίου. Επιθετικότητα που θα συνεχισθεί και θα επιχειρηθεί να κλιμακωθεί από τη νέα κυβέρνηση.

Οι πιο πάνω στόχοι απαιτούν επίσης την ποιοτική ενδυνάμωση της πάλης ενάντια στο μεταλλαγμένο ΣΥΡΙΖΑ της ενσωμάτωσης και της αναγέννησης της ΝΔ.

Έτσι που το εργατικό κίνημα και η Αριστερά να επιχειρήσουν:

Την επιβολή εδώ και τώρα μέτρων που θα μειώνουν την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης (τη σχέση μισθών/κερδών υπέρ των μισθών, μόνιμες σχέσεις εργασίας, σταθερό και μειωμένο ωράριο).

Την αποτροπή του πολέμου και δη του περιορισμένου, λεγόμενου, πυρηνικού.

Την ήττα της εισοδηματικής πολιτικής,

Την προβολή ζητημάτων δημοκρατίας με πρώτο και κύριο δημοκρατικό ζήτημα τη θεσμοθέτηση – επιβολή μέτρων κατοχύρωσης και προστασίας της συνδικαλιστικής δράσης στους χώρους δουλειάς,

Την αποδυνάμωση του ιμπεριαλιστικού πλέγματος στη χώρα (βάσεις, ΝΑΤΟ, ευρώ, ΕΕ)

Την επιβολή μέτρων προστασίας και διεύρυνσης των δημόσιων και δωρεάν αγαθών της Παιδείας και Υγείας

Την ιδεολογική ενίσχυση ενάντια πρωτίστως στον εθνικισμό αλλά και στα νεοναζι και νεοφασιστικά ρεύματα.

Τα παραπάνω δεν μπορεί παρά να συνοδεύονται από μια θετική, μαχητική και αισιόδοξη στάση για την υπέρβαση της εργατικής πολιτικής από τη σημερινή της κατάσταση τόσο στη στρατηγική όσο και στην τακτική, τη θεωρία και τον πολιτισμό, στην κατεύθυνση ενός κομμουνιστικού προγράμματος αντίστοιχου της εποχής μας.

Αυτή η πολιτική στόχευση χρειάζεται να είναι, και θα είναι, διαρκώς παρούσα ως τη γόνιμη και ηγεμονική πραγμάτωση της. Θα είναι παρούσα, με μορφές που θα κριθούν, και στην επερχόμενη πολιτική μάχη των βουλευτικών εκλογών.

Αυτή την πολιτική φιλοδοξεί να υπηρετήσει το Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο.

Αθήνα, Μάιος 2019